

Smiley, una història d'amor

TEATRE. La guerra de sexes Ã©s, sens dubte, un dels motors narratius mÃ©s potents de l'escriptura. **Smiley**, de Guillem Clua, no Ã©s mÃ©s que una comÃ©dia protagonitzada per una parella d'homes amb diferÃ©ncies irreconciliables que es troben, s'enamoren, discuteixen, se'n van, tornen i tot ho fan des dels seus arquetips.

El joc de les diferÃ©ncies entre home i dona i els seus posteriors xocs ha proporcionat una bona pila d'arguments còmics d'obres de teatre i pel·lícules. Hi ha tantes històries, tantes línies narratives que es repeteixen, tants tÃ³pics, que, de vegades, costa trobar-se amb una comÃ©dia romÃ ntica nova que no sigui redundant.

Smiley Ã©s un al·lÃ© d'aire fresc a la cartellera teatral. Guillem Clua sap plantejar la història que sempre hem demanat veure, revestint-la d'una rabiosa actualitat grÃcies a la seva hÃbil contextualitzaciÃ³. En aquest escenari Ã©s on es desenvolupen amb irresistible encant els dos protagonistes del muntatge, que responen a arquetips ben irreconeixibles. D'una banda, una persona amb un cor mÃ©s gran que els seus biceps (l'emotiu **Ramon Pujol**). D'altra banda, un homosexual cretÃ i intel·lectual (el carismÃtic **Albert Triola**). Condemnats a coneixe's. Impacients per complir la seva condemna: estimar-se eternament.

El principi, una prometedora proposta urbana romÃntica i costumista (el monÃleg inicial de Ramon Ã©s absolutament commovedor) es transforma sense pudor en una història previsible de simpÃtics equívocs, passant per una oberta paròdia que entronca descaradament amb l'*stand-up comedy*. Tot aixÃ perfectament calculat, mesurat i articulat perquè l'amargor que s'apunta al principi vagi sedimentant discretament cap a l'alegre entreteniment .

Els diferents elements que Smiley utilitza per seduir el pÃblic sÃn tan oportunament emprats per Clua que, al final, la seva conquesta Ã©s envejable. MÃsica efectista, el recurs a aturar l'acciÃ per ensinistrar l'aplicat espectador en l'intricat mÃn de les relacions afectives del mÃn homosexual "oficial", la utilitzaciÃ directa esporÃdica del respectable com a part de la posada en escena, etc. I, si anem mÃs enllÃ de la lectura vodevilesca, tambÃ sortirem parcialment satisfets: el dibuix dels dos personatges centrals Ã©s al principi precÃs (ni el "catxes" Ã©s un frÃvol ni el culte Ã©s intel·ligent). El tractament dels llocs comuns pels quals viatgen al llarg de l'espectacle tambÃ arrenca, a mÃs d'un, la llagrimeta de l'emociÃ que tan difÃcil resulta deixar anar a l'escenari habitual.